Samhällsinformation

Kyrktrappan

Församlingsblad
Svenska kyrkan i Mariefred
Julen 2026

Tema:
Tro & Framtidstro

- Vad är tro?
- Trosbekännelsen
- Tron som en plats att vara på
- Olika vägar till tro
- Det Nya Testamentet
- Advent, fasta & framtidstro
- Jul i församlingen

Svenska kyrkan

Hopp att bära

Vägen till tro ser olika ut för oss alla. För en del har tron funnits med sedan barndomen, som en självklar del av livet. För andra har den vuxit fram längs vägen – genom erfarenheter, möten, frågor, glädje och kanske också genom sådant som varit svårt.

Ibland hittar vi tron i stillheten och eftertanken. Ibland i gemenskapen med andra. Och ibland kanske vi upptäcker den på nytt, just när livet tar en oväntad väg.

Oavsett hur vår väg ser ut tror jag att vi människor har något gemensamt: längtan efter mening, hopp och något att hålla fast vid när livet känns osäkert. Vi behöver få hoppas på framtiden. Vi behöver känna att vi inte står ensamma när livet utmanar oss. Och kanske behöver vi ibland också få påminnas om att det finns ljus, även när vi själva har svårt att se det.

Det är det vi vill lyfta fram i det här numret av Kyrktrappan. Med temat Tro och framtidstro får vi möta människor som delar med sig av sina tankar, erfarenheter och berättelser. Vad är det som bär oss? Var hittar vi hoppet? Och vad hjälper oss att våga tro på morgondagen?

Nu är det en tid som för många av oss är fylld av både förväntan och traditioner. Vi tänder ljus, samlas till julfika och julbord, sjunger de välkända sångerna och kanske minns jular från förr. Mitt i allt det som hör julen till finns också det kristna julbudskapet: berättelsen om Gud som kommer nära oss genom ett litet barn i Betlehem.

Det är ett budskap om hopp. Om att Gud inte lämnar människan ensam, utan möter oss mitt i livet – precis där vi befinner oss. Julens ljus påminner oss om att mörkret aldrig behöver få det sista ordet. Det finns alltid en möjlighet att tända ett nytt ljus, att hoppas på nytt och att ta ett steg vidare.

Kanske är det också något av det finaste med advent. Vi väntar på ljuset och får samtidigt upptäcka att det redan finns där. Ett ljus i fönstret. Ett vänligt ord. En hand att hålla i. En stund tillsammans med någon vi tycker om. Eller den stilla känslan av att Gud är nära.

Med det vill jag önska dig en riktigt fin adventstid och en jul med tid för det som betyder mest. Må julens budskap om kärlek, hopp och Guds närhet få följa med dig in i det nya året.

En riktigt God Jul och ett Gott Nytt År önskar jag dig!

Josephine Hiller, Redaktör

I detta nummer

3 Kyrkoherden har ordet

4 Vad är egentligen tro?

Trosbekännelsen

5 Tro är när jag inte har svar - men ändå hoppas

6 Tron som en plats att vara på

7 ”Sången har blivit mitt sätt att be”

9 Arnes tro - en väg utan tydlig början eller slut

10 Gullis guldfärgade Folka och vägen till prästämbetet

12 Ett ja som förändrade livet

13 Han är där i alla fall

14 Varför finns vi - och vad har det med tron att göra?

15 Advent, fasta och framtidstro

16 Ett hopp föds i världen

Jul i Mariefreds församling

17 Den utmanande vägen mot fred och trygghet

19 Sprid ljus i mörkret

20 Lilla Kyrktrappan

21 NT 2026 - en julklapp till alla

22 Mattvätt på klappbryggan anno 1921

23 Ny biskop väljs i Strängnäs Stift

Kyrkliga ord

Retreat

KYRKOHERDEN HAR ORDET

Må hoppets Gud fylla er med all glädje och frid i tron, så att ni överflödar i hoppet genom den heliga Andens kraft.

Romarbrevet 15:13

Nu står vi alldeles inför första advent. Så när vi tänder det första ljuset och går in i en tid av väntan och förväntan känns det särskilt fint att temat för detta nummer är tro och framtidstro.

Min egen väg till tro började hos min mormor. Hon var katolik och den i vår familj som levde nära Gud och bönen. När jag besökte henne i Chile följde jag med henne till mässan och hon lärde mig böner utantill. När jag hade svårt att somna kunde hon sitta vid min sida och be Mariaböner över mitt huvud tills jag kom till ro.

Som tonåring började jag ifrågasätta mycket av hennes tro och den gudsbild hon bar på. Men när hon senare dog väcktes de stora frågorna inom mig. Vart hade hon tagit vägen? Vad tror jag egentligen händer efter döden? Finns Gud?

Genom samtal med en präst i Svenska kyrkan fick jag möjlighet att ställa mina frågor och brottas med tron. Jag hittade tillbaka till bönen och började gå till högmässan. Så småningom ledde den vägen till teologistudier och vidare till att själv bli präst.

I dag är tro för mig väldigt nära förbundet med hopp. Tron är en kraft och en tillit, att få förlita mig på att Gud går med mig genom livet. Jag behöver inte veta vad som väntar runt nästa hörn eller ha svar på alla frågor. Jag får lita på att jag inte går ensam. För mig är det framtidstro.

Och kanske är det också därför advent betyder så mycket. Vi tänder ett ljus i taget och väntar på Jesus Kristus, Gud som kommer till vår värld. Inte till en perfekt värld, utan till en värld som, precis som vår, rymmer både oro och mörker. Det är mitt i den världen som hoppet föds.

Kristen framtidstro handlar inte om att vara säker på att allting kommer att bli som vi önskar. Den handlar om tilliten till att Gud är med oss också i det vi ännu inte kan se eller förstå.

Så när vi tänder det första adventsljuset vill jag skicka med en enkel uppmaning: Våga hoppas. Våga be. Våga ställa de svåra frågorna.

Kanske är du trygg i din tro. Kanske tvivlar du. Kanske är du bara nyfiken. Oavsett var du befinner dig finns det en plats för dig i vår församling.

Nu går vi tillsammans mot julens stora budskap: Gud kommer till oss. Ljuset lyser i mörkret. Och vi får möta framtiden med hopp.

En välsignad adventstid önskar jag er alla!

Natalia Araya
Kyrkoherde

Vad är egentligen tro?

Kanske är det en av de där frågorna som aldrig riktigt får ett färdigt svar. För tro kan se så olika ut. För en människa är den självklar och trygg. För en annan är den fylld av frågor och tvivel. Ibland känns Gud nära, ibland långt borta. Och ibland kanske tron bara är en liten viskning inom oss: Tänk om det finns något mer?

Jag tror att tro framför allt handlar om en relation – en relation mellan Gud och människan, personlig, nära och alldeles unik. Det handlar inte om att kunna alla svar eller förstå allting. Det handlar om att våga vända sig mot Gud med det liv man faktiskt har: med glädjen, sorgen, tacksamheten, rädslan och längtan.

Tron är inte en prestation – den är inget vi måste lyckas med. Den kan vara som en vandring. Ibland vet vi vart vägen leder, ibland går vi vilse. Ibland går vi tillsammans med andra, ibland behöver vi gå en bit ensamma. Men kanske finns Gud där hela tiden, också när vi själva inte riktigt märker det.

Det centrala i den kristna tron kan beskrivas som något både enkelt och oändligt stort: den personliga relationen till Gud - en relation utan mellanhänder. Din bön behöver inget prästerligt godkännande. Du kan vända dig till Gud var du än befinner dig – i köket, på bussen, i skogen eller vid altaret. Gud är inte närmare för att vi befinner oss i en kyrka, och inte längre bort för att vi står utanför dess väggar.

Mångfaldens kraft
Om vi tillsammans utgör kyrkan finns det inget enkelt facit för hur en ”perfekt” troende ska vara. Människor tror olika, tvivlar olika och söker på olika sätt. Våra erfarenheter och frågor kan därför berika varandra.

Delat ansvar och delad nåd
Att vara kyrka handlar också om att bära varandra. Tron får sitt uttryck i hur vi möter vår nästa i vardagen – i omsorg, förlåtelse, medmänsklighet och närvaro – inte i vilken teologisk titel vi har.

Kanske är det därför tron inte i första hand lever i kyrkorummets höga valv, utan i det mänskliga hjärtat. Kyrkporten står öppen, inte för att du ska komma närmare Gud, som om Gud bara finns där inne, utan för att vi tillsammans ska få påminna varandra om något vi lätt glömmer:

Gud är redan hos oss.

Josephine Hiller
Källa: Svenska kyrkan

MAGNUS ARONSON/IKON

Trosbekännelsen
– vår gemensamma bekännelse

Trosbekännelsen sätter ord på den tro som kyrkan har burit genom generationer. Orden påminner oss om vem Gud är, vad Gud har gjort för oss genom Jesus Kristus och att vi får leva i den helige Andes gemenskap.

Trosbekännelsen är inte bara ord från en svunnen tid. När vi uttalar den tillsammans bekänner vi vår tro och låter våra röster förenas med kristna över hela världen och genom alla tider.

Den trosbekännelse som vi läser gemensamt i gudstjänsten kallas den apostoliska trosbekännelsen. Den har sitt ursprung i den tidiga kyrkans dopbekännelser och fick sin nuvarande form under de första århundradena av kyrkans historia.

Vi tror på Gud Fader allsmäktig,
himmelens och jordens skapare.

Vi tror ock på Jesus Kristus,
hans enfödde Son, vår Herre,
vilken är avlad av den helige Ande,
född av jungfrun Maria,
pinad under Pontius Pilatus,
korsfäst, död och begraven,
nederstigen till dödsriket,
på tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda,
uppstigen till himmelen,
sittande på allsmäktig Gud Faders högra sida,
därifrån igenkommande till att döma levande och döda.

Vi tror ock på den helige Ande,
en helig, allmännelig kyrka,
de heligas samfund,
syndernas förlåtelse,
de dödas uppståndelse och ett evigt liv. AMEN.

Tro är när jag inte har svar – men ändå hoppas

Carolines tro har inte vuxit fram ur färdiga svar, utan ur möten med människor och med livets skörhet. I vård, utsatthet, natur och mellanmänskliga möten har jag fått ana något större – en Gud som finns nära, som kärlek och som hopp. För mig handlar tro därför mindre om att vara säker och mer om att våga hoppas.

Min tro handlar inte om vad jag tror, utan om vad jag önskar att andra människor ska få känna.

Min väg till tro har inte varit rak, och den har inte börjat i färdiga svar. Den har vuxit fram genom livet och framför allt genom mötet med människor – människor som på olika sätt befunnit sig vid livets gränser. Jag har fått se hur skört livet kan vara, men också hur starkt hoppet kan vara, även när det nästan inte finns något att hålla fast vid.

Jag har på nära håll mött och vårdat människor med dödliga sjukdomar, människor som levt med rädslor och ångest, kvinnor som sökt skydd på kvinnojourer och hemlösa barn som sover på gator i Asiens slum. Människor som på olika sätt varit sjuka, svaga eller utsatta.

Ibland behöver en människa inte en lösning eller ett svar. Ibland behöver hen bara få känna att någon stannar kvar. Och kanske lyssnar. Att någon vågar vara nära det svåra utan att försöka skynda förbi det.

Det är där min tro har fått sitt djup. Det är kanske en av de starkaste sakerna tron har gett mig. En känsla av att kärleken inte är något vi ska hålla för oss själva, utan något vi är kallade att ge vidare. Tro handlar inte främst om att vara säker. Det är att våga hoppas. Att våga leva med frågorna.

Jag tror på Gud som något annat än det jag kan förklara med ord. Jag finner Gud i naturen, i det levande och i den förundran som ibland bara slår till. I skogen, vid havet, i ljuset mellan träden och i en stjärnklar himmel. I tystnaden, i det storslagna och det alldeles lilla. Eller kanske i känslan av att stå inför något som är mycket större än en själv. I den förundran anar jag Gud.

Men jag tror också att Gud finns i mötet mellan människor. I en hand som hålls. I någon som lyssnar. I en människa som hoppas åt någon när den egna kraften tagit slut.

För mig är tro därför mycket en tro på hopp. Inte ett hopp om att allt alltid kommer att bli som vi önskar, utan en förtröstan på att det finns kärlek också när livet gör ont. Att mörker aldrig är hela berättelsen.

”Att mörker aldrig är hela berättelsen.”

Fler människor behöver få höra att de är älskade. Inte för vad de presterar, inte för att de är starka eller lyckas hålla ihop allt. Utan bara för att de är människor.

Om min tro har en uppgift så är det kanske just den – att försöka bära vidare det hoppet. Och att med ord eller handling säga:

Du är inte ensam.
Du är värdefull.
Du är älskad.

Om min tro kan bidra till att en annan människa känner sig lite mindre ensam och lite mer hoppfull, då har den en mening. För mig är Gud därför både det nära och det stora. Det finns i människan framför mig, i naturen omkring mig och i känslan av att livet är större än det jag själv kan se och förstå.

Och kanske är det där, mitt i allt det sköra, som jag tycker mig komma närmast Gud.

Caroline Kits

I naturens tystnad, i skogen, vid havet – och i en utsträckt hand. Caroline Kits om att bära hoppet vidare och påminna varandra om vårt värde.

Tron som en plats att vara på

Vad är egentligen tro – en tanke, en trygghet eller en ren inbillning? Susanne Segerholm reflekterar över sin vindlande resa från en förnuftsbaserad uppväxt till en stark, personlig erfarenhet av en närvaro som gav lugn i en tid av djupt sökande.

Jag fick en fråga, om jag skulle kunna tänka mig att skriva om tro. Detta stundtals så laddade ord, tro. Men vad är tro? Är det en erfarenhet, en tanke, en idé att klamra sig fast vid eller en ren inbillning?
I SAOL (Svenska Akademiens Ordlista) står det till exempel Tro: Religiös övertygelse. Trofasthet. Tillit. Uppfattning att något är sannolikt. Etymologiskt, dvs om man tittar på det språkliga ursprunget, har Tro även släktskap med Trygg och Trogen.
Och det första jag frågar mig är: hur kan man inte tro? På någonting. Är det möjligt att leva som människa utan att tro? Kan man leva utan att sätta sin tro till något?

Jag växte upp i en miljö som helt präglades av förnuftet. Det var aldrig tal om vare sig Gud eller tro i min grundfamilj. Men eftersom jag gick i Fryxellska skolans musikklasser i Västerås blev det naturligt att även sjunga i Västerås domkyrkas körer och där mötte jag tidigt kyrkans språk och miljö. Jag kan inte säga att jag förstod vad som sas eller varför man gjorde som man gjorde, men musiken var ett språk jag förstod och som berörde mig. Det sägs att musiken tar vid där ordet tar slut. Och där, i det gränslandet, i den magin känner jag mig hemma.

Min tro, i den andliga betydelsen, är en pågående personlig erfarenhet, som jag dagligen är i kontakt med. Jag ställer frågor och det kommer svar. Hur vet jag inte. Men jag vet att det fungerar. För mig är tron en plats. En plats där jag befinner mig i kommunikation med något som är större än jag själv.
För egen del är det mindre viktigt vad detta större kallas: kärlek, energi, Gud, Alltet… det är, för mig, en fysisk förnimmelse av kontakt och av just kommunikation. Och ett sätt att leva och verka i denna kommunikation är genom att skapa, att uttrycka mig genom konst och musik. Alla skapande processer där jag hamnar i ”flow”, det tillstånd när ibland både tid och rum till synes upphör. När man befinner sig helt här och nu. Där sker något, där känner jag att jag blir vägledd.

När jag reflekterar över min kristna tro, så har resan till den plats jag är på idag varit vindlande, krokig, mörk, ljus, sökande, förtvivlad för att till slut landa i en tydlig fysisk erfarenhet, en förnimmelse, ett svar och en närvaro. Jag var i 30-årsåldern då jag hade en period som präglades av stark ”hemlängtan”. Inte hemlängtan som att sakna en fysisk plats eller familjemedlemmar utan en djupt existentiell hemlängtan som gränsade till förtvivlan. En period av mycket gråt, grubblerier och oro. Och… en dag blev mitt sökande besvarat. Jag kan inte uttrycka det annorlunda, för

forts. sid 8

Sången har blivit mitt sätt att be

Kyrktrappan har träffat Eric för ett samtal om hans väg till tron. Det som började med en tankeställare inför vigseln i USA har med åren vuxit till en tro som får näring genom gudstjänsten, körsången och gemenskapen i Svenska kyrkan i Mariefred. För Eric har sången blivit ett sätt att be och kärleken till andra människor ett centralt uttryck för tron.

De hängivna kyrkobesökarna Sofia och Eric poserar här leende på kyrkoplan.

Det börjar med en fråga inför en vigsel i USA. Vad betyder egentligen tron för dig?

För Eric Hamelin blev frågan en tankeställare. Han och hans blivande fru var uppvuxna med den kristna tron, men hade inte riktigt funderat över vilken plats den hade i deras eget liv. Det blev början på en väg som med åren skulle föra Eric allt djupare in i kyrkans gemenskap.

Efter vigseln 1999 började Eric och hans fru sjunga i kyrkokören i Hartford, Connecticut. Där blev söndagens gudstjänst och körsången en återkommande del av livet. När familjen flyttade till Sverige 2001 fann Eric en liknande känsla i Svenska kyrkan i Mariefred. Kyrkan blev en plats som kändes bekant – och så småningom också en plats där hans egen tro kunde växa.

I dag är musiken en självklar del av Erics liv. Han har varit med i Pax Mariae i flera omgångar och är nu tillbaka i kören sedan många år. För honom handlar körsången om betydligt mer än toner och stämmor.

– Sången har blivit mitt sätt att be.

Genom psalmerna och körsången får Eric uttrycka det som ibland är svårt att sätta ord på. Han beskriver sången som en gåva – ett sätt att tala med Gud, men också ett sätt att dela sin tro med andra människor i församlingen.

Hans tro har också fått näring genom familjen. När Erics pappa senare i livet fann en djupare tro tog han med sig den erfarenheten när han kom på besök från USA. De gick regelbundet till kyrkan tillsammans under sommaren, och efter att pappan hade rest hem fortsatte Eric att gå varje vecka.

Kanske är det också därför som gemenskapen betyder så mycket. För Eric är tron inte bara något som finns inom honom, utan något som får ta plats i mötet med andra.

I centrum finns kärleken. Jesu budskap om att leva i kärlek har blivit en viktig grund för Eric – att ta emot Guds kärlek och låta den gå vidare till människorna omkring honom.

Från den där frågan inför vigseln i USA har en livslång resa vuxit fram. En resa som gått genom gudstjänsten, körsången

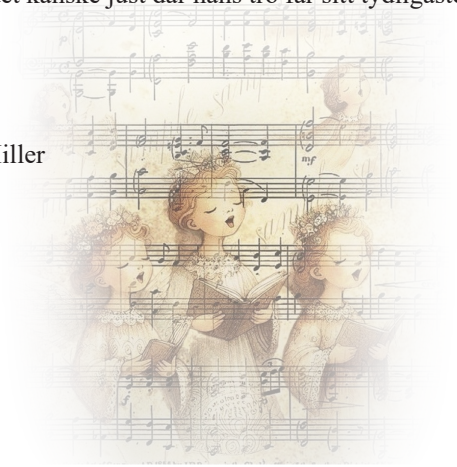
ERIC HAMELIN	
Ålder	– 48 år
Familj	– Maka Sofia, 3 barn och 3 barnbarn
Yrke	– textilslöjdslärare i Mariefreds skola
Hobby/ intressen	– Friluftsliv, hemslöjd och körsång
Aktuell i kyrkan	– Körsångare i Pax Mariae
Favoritpsalm	– Psalm 194 – Giv, o Jesus, fröjd och lycka

och gemenskapen i kyrkan.

Och i dag, när Eric tar plats bland de andra sångarna i Pax Mariae, är det kanske just där hans tro får sitt tydligaste uttryck.

I sången.

Josephine Hiller

Tron som en plats ... forts.

det var så det kändes. En tydlig och stark fysisk erfarenhet och upplevelse av en Närvaro. Efter denna händelse så infann sig ett lugn inom mig. En känsla och en erfarenhet av att inte vara ensam.

Ofta ställs tro emot vetenskapen, som om de stod i motsatsförhållande till varandra. Men tänk om man kan se dessa båda synsätt precis för vad de är, nämligen olika synsätt vars uppgift är att ställa helt olika sorters frågor, utforska olika aspekter av samma bild, av samma erfarenhet. Och att de då i stället kan berika varandra. När jag söker på nätet ser jag en rad vetenskapsmän genom historien som sägs ha haft just det utgångsläget, att tro och vetenskap kompletterar varandra: från Kepler, Newton, Linné till samtida vetenskapsmän som Karin Öberg, professor i astrokemi, och den brittiske matematikern och vetenskapsfilosofen tillika professor emeritus John Lennox, som belyser detta i sin senaste bok Can science explain everything? (2019), för att nämna några. Intressant är även att den person som var först med att vetenskapligt formulera tanken om universums expansion och Big Bang var Georges Lemaître, präst i katolska kyrkan.

För egen del har jag inte behov av att ställa en åsikt eller livsåskådning emot en annan, jag är ingen debattör. Jag är en observatör och en som värdesätter det magiska i tillvaron. Det som inte kan förklaras eller bevisas på vetenskaplig grund, men som ibland kan erfaras eller anas. Och jag har inga svar på frågorna jag först ställde. Jag vet inte om man kan leva utan tro. Men, jag tror att människan som varelse har en andlig del inom sig. Att vi är skapade så. Som den franske filosofen, jesuitprästen och paleontologen Pierre Teilhard de Chardin uttryckte det: ”Vi är inte människor som har en andlig upplevelse. Vi är andliga varelser som har en mänsklig upplevelse.”

Så, ja, jag tror. Det är grunden jag står på, min tro. Och framför allt detta, att leva i tro. Att kommunicera i och från den platsen. Och… paradoxalt nog ger det mig ett lugn, att allt inte går att förklara.

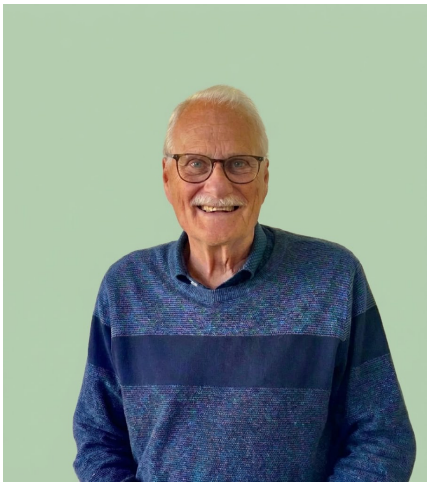
”Mer finns i himmel och på jord, Horatio, än någonsin filosofin har drömt om.”
ur Hamlet, W Shakespeare
övers C A Hagberg

Susanne Segerholm
Organist, artist och konstnär
Mariefreds församlings organist 2006–2019

Tron är visshet om det man hoppas, en övertygelse om ting som man inte ser.

Hebreerbrevet 11:1

Arnes tro – en väg utan tydlig början eller slut

Arne Stades tro har varken haft en dramatisk början eller ett tydligt slutmål. Den har helt enkelt alltid funnits där som en trygg grund i livet. I ett öppenhjärtigt samtal om uppväxten, sorgen och bönen delar han med sig av synen på tron som en pågående resa.

För vissa människor är tron en ständig kamp. Den kan vara som en brant trappa att gå uppför, där varje steg kräver ett medvetet beslut och där tvivlet sällan är långt borta. Det är en tro som prövas av livets skuggor, av obesvarade frågor och av tystnaden när man ropar. För dem handlar det om ett modigt val: att våga lita på att ljuset finns där, även när mörkret känns som mest påtagligt.

För andra är tron en stilla och självklar källa. Den finns bara där – som luften man andas, marken under fötterna eller huset man växte upp i. Så är det för Arne Stade.

När vi talar om tro och livsåskådning märks det hur avspänd han är inför ämnet. Han möter frågorna med öppenhet och generositet, vilket gör det lätt att samtala om något så personligt. Samtalet handlar därför inte bara om tro i sig, utan lika mycket om livet – om vardagen, sorgen, bönen och behovet av att ibland stanna upp och reflektera.

En uppväxt där Gud bara fanns

Arne och hans syskon växte upp i ett traditionellt kristet hem. De gick i söndagsskola och kyrka, och modern bad alltid kvällsbön med dem. Till högtider som julen var julbön och julotta självklara inslag. Som barn funderade Arne inte särskilt mycket över vad det innebar att vara troende; det var inget som behövde diskuteras eller definieras. Gud fanns där helt naturligt – ungefär som familjen, vardagen och traditionerna.

Kanske har den självklarheten också att göra med människorna han hade omkring sig. Hans farfar var präst, även om Arne var för liten för att minnas honom väl när han gick bort. Farfars hustru, Arnes farmor, blev däremot en tydlig förebild. Hon levde tills hon blev 94 år och var den som höll samman familjen – omtänksam, förstående och alltid närvarande. Som kristen kom hon att betyda mycket för honom.

– Hennes tro på Gud var närvarande i det mesta hon gjorde, men inte påtvingande utan helt självklar, minns han.

Det finns ingen särskild tidpunkt som Arne kan peka ut som en dramatisk startpunkt för sin tro; den har snarare funnits som en röd tråd i bakgrunden. Med åren har medvetenheten fördjupats, och först i vuxen ålder landade han i att se sig själv som troende. Resan har dock inte varit spikrak, utan har gått i perioder där både tvivel och frågor fått ta plats.

– Jag känner att det att vara troende är en pågående process, säger han.

Skapelsen, gemenskapen och bönen

För Arne behöver tron stimulans för att fördjupas. I dag bottnar den starkt i synen på skapelsen och upplevelsen av att vara en del av den. Han ser en plan och en mening med tillvaron. När han vistas ute i naturen blir det extra påtagligt – där påminns han om hur fantastisk Guds skapelse är, vilket ger en känsla av att ingå i ett större sammanhang.

Den känslan av delaktighet bär han också med sig in i kyrkan. Tron är inte bara något inre och personligt för Arne, utan handlar i hög grad om

forts. sid 11

Gullis guldfärgade Folka och vägen till prästämbetet

Det var tidigt i april månad 2006 och jag hade tjänst som sjömanspräst i England och minns precis var jag stod när det kom ett samtal från Sverige på min tjänstemobil. Där på landgången till ett av fartygen, som lagt till vid kolhamnen i södra landskapet Kent, hörde jag en mansröst som sa: ”Hej det här är kyrkoherde Torbjörn Burvall. Du är välkommen att börja som komminister och fängelsepräst hos oss i Mariefreds församling”.

Det blev början på åtta oförglömliga, glädjefyllda år i Strängnäs stifts vackraste och vänligaste församling. Ni är många jag håller högt av för det vi fått dela och en av dem är du Josephine som är redaktör för Kyrktrappan. Du frågade om jag inför julnumret ville berätta lite om min prästkallelse och min vandring på trons väg.

Jag har alltid, ända sedan barndomen, haft min gudstro. Vi gick inte ofta i kyrkan i mitt barndomshem men till julen sattes fram en krubba med Jesusbarnet i vita lindor, inte helt olik altartavlan i Mariefreds kyrka. Jesusbarnet från krubban lekte vi med, jag och min tvillingsyster. När det på radion spelades andliga sånger, så minns jag att min mamma lyssnade. Hon kanske stod med händerna i diskvattnet och så kom en sång av Einar Ekberg och då lät hon händerna vila och hennes lyssnande fick också mig att lyssna och känna en vördnad och stämning.

I vår södra förort till Stockholm bodde Gulli Norberg med sin make Gunnar. Gulli arbetade på LM Ericsson som kontorist och Gulli hade en guldfärgad folkvagn. Varje söndag tutade det utanför Kristallvägen 54, där jag och min familj bodde och ur flera portar kom barn som skulle följa med Gulli till söndagsskolan, som låg i en källarlokal på Hökmossevägen. Det kunde vara 6–10 barn i Gullis folka och det ska väl sägas att det var före säkerhetsbältets och barnstolarnas tid.

Gulli är vid sidan av min mamma, min och min systers viktigaste kristna förebild. Gulli var alltid glad, varm och kärleksfull och för henne var Jesus den allra bästa vännen. Det lyste igenom varje ord och handling och Gulli i sin tur blev barnens bästa vän, uppmärksam på alla som hon mötte. Hon kunde lyssna och berätta och barnens frågor var alltid viktigare än de vuxnas. Hon kunde berätta om herdepojkens Davids kamp mot Goliat och den sorgsne kung Saul. Bibelns gestalter blev levande och den främste var Jesus som botade sjuka, stillade stormar och älskade alla lika mycket.

Jesus kallade två bröder, som var fiskare, till sina lärjungar. När

Ellinor Svensson, präst i över 35 år, berättar om förebilderna som formade hennes tro.

jag skriver detta så tänker jag att jag och min syster likt lärjungarna Petrus och Andreas också ägnat oss åt människofiske. Vi prästvigdes i Storkyrkan 1990 och har nu varit präster i över 35 år. Att lyssna, att dela liv, glädje och sorg, att tacksamt möta alla sorters människor och dela tro, det är en stor gåva som jag får ta emot som präst och jag vill likt barnen fortsätta vara nyfiken.

Och jag är med er alla dagar intill tidens ände.

Matteusevangeliet 28:20

Arbetet som präst har format och förändrat mig. De erfarenheter jag fått har öppnat mina ögon på nytt och på nytt. Jag har med åren blivit både säkrare och osäkrare. Inga självklara sanningar och tvärsäkra svar, snarare mer förundrad över det jag får höra och se. I en av Gullis söndagsskolesånger så sjöng vi ” jag är med er alla dagar intill tidens ände”, orden är hämtade från Jesu dopbefallning och så vill jag tro att det är med Gud, att Gud följer oss och bär oss och att julen berättar att vi också får bära ut Gud, berätta om att Jesus kommer som ett litet nyfött barn för att hjälpa och rädda sin skapelse.

Ellinor Svensson, Kyrkoherde i Rönö församling & tidigare komminister i Mariefreds församling

67

ungdomar i årskurs 8 har anmält sig till konfirmationen i år! Konfirmationen kommer att äga rum 15 maj 2027.

Arnes tro ... forts.

gemenskap. Som engagerad förtroendevald i församlingen får han vara med och forma verksamheten, något som stärkt hans känsla av tillhörighet.

Lika viktig är bönen och högmässan. Att regelbundet få slå sig ner i kyrkbänken, gå in i kyrkorummet och stämma in i trosbekännelsen ger ett djupt lugn. Det finns något särskilt i att befinna sig i ett rum där generationer av människor har burit fram sin glädje, sorg, tro och sina frågor.

Kanske är det också därför Arne önskar att fler ska våga ta steget över kyrkans tröskel. Kyrkorummet står öppet för alla. Det gör ingen skillnad på den som kliver in med lätta, trygga steg och den som kommer med tunga ben och ett hjärta fullt av frågor. På tröskeln stiger alla in i samma rum – en plats där den självklaras vila kan ge trygghet åt den som kämpar, och där den kämpandes ärliga frågor kan påminna om trons djup.

Fördjupad genom livets stormar

Att tron är en trygghet betyder inte att Arne har förskonats från svårigheter. Som alla andra har han mött livets stormar, varav den största var när hans hustru Lillemor gick bort. I sorgen väcks oundvikligen frågan varför?, men Arne ser inte motgångar som ett straff. De är en del av livet, även ett liv i tro. I stället försöker han ha ett längre perspektiv, tro att det finns en mening med allt som händer och vila i tilliten till det gudomliga, även när allt inte går att förstå.

Trots – eller kanske tack vare – livets prövningar känner sig Arne i dag ännu starkare i sin tro. Den har inte blivit mindre självklar, utan snarare fördjupats. Bönen har blivit en fast ankarpunkt där han hämtar kraft och finner tröst när livet ställs på sin spets.

Arnes tro fortsätter att utvecklas. Den tar sig uttryck i vardagens bön och gudstjänstens gemenskap, i engagemanget för församlingen och i lugnet ute i naturen. Utan någon dramatisk startpunkt eller ett färdigt slutmål fortsätter hans vandring – en väg där han får vila i tilliten till något större än sig själv.

Josephine Hiller

Ett ja som förändrade livet

Monia Thuressons väg till prästämbetet började som en skeptisk konfirmand i Längbro församling. När hon fick frågan att bli ung ledare tändes en gnista som ledde till en livslång kallelse. Här berättar hon om avgörande ögonblick, psalmen som formade hennes tro och erfarenheten av att tjäna i kyrkan i över två decennier.

Min väg som troende och senare präst började under min konfirmandtid i Längbro församling i Örebro. Jag var nog lite skeptisk till att konfirmera mig men på min tid så gjorde de flesta ungdomar det. Jag hade en mycket fin konfirmandtid och blev sedan kvar i kyrkan eftersom jag fick frågan att vara ung ledare för kommande konfirmandgrupper. Att få frågan var helt avgörande för mig.

Det fanns en psalm som vi ofta sjöng under konfirmandtiden och det var psalm 686 ”Söken först Guds rike och hans rättfärdighet så skall det andra tillfalla er. Halleluja, amen.” På något sätt så tog jag detta bokstavligt och det ledde mig vidare i min kristna tro.

Efter en tid fick jag även möjlighet att bli gudstjänstvärd vilket var mycket intressant och lärorikt. De äldre kyrkvärdarna visade mig hur allt skulle gå till och jag blev mycket väl mottagen. Jag minns speciellt ett tillfälle när jag var på kyrkvärdsdagar på Stiftsgården Stjärnholm och tidningen skulle göra ett reportage. Jag var då den yngsta gudstjänstvärden bara 17 år och den äldsta var en man som var en bit över 90 år. På något sätt så kände jag att kyrkan är till för alla oavsett ålder, kön eller nationalitet. Alla är vi skapade till Guds avbild och vi är värdefulla med alla de olika gåvor som vi bär med oss.

Jag kände tidigt redan vid 16 års ålder en kallelse att bli präst men det var inte alls självklart för mig då ingen i min släkt var kyrkligt engagerad. Men kallelsen gav inte vika. Jag bestämde mig då för att gå Svenska kyrkans grundkurs på Vadstena folkhögskola för att se om prästyrket var rätt för mig innan jag skulle börja präststudierna i Uppsala.

Monia Thuresson

I Vadstena så fick jag möta orden från den heliga Birgitta som lyder: ”Visa mig Herre din väg och gör mig villig att vandra den”. Jag fann en tilltro i dessa ord och kände att Gud skulle leda mig genom livet och i min kallelse att bli präst. På den vägen har jag sedan vandrat som präst i 26 år, då jag vigdes år 2000 i Strängnäs Domkyrka.

Att vara präst är fantastisk på många sätt men kan också vara tungt ibland. Men så är vår livsvandring, den är en vandring med Gud och våra medmänniskor i både ljusa och mörka stunder. Vi bär alltid en framtidstro med oss och det är att Gud är med oss i våra liv, vad som händer. Det är det glada evangeliet, budskapet som vi av nåd får ta emot.

Monia Thuresson, Komminister i Mariefreds församling

Vägen till att bli präst i Svenska kyrkan

Utbildningen till präst i Svenska kyrkan börjar vanligtvis vid universitet eller högskola. Den som vill bli präst behöver läsa teologi och religionsvetenskap och ta en magisterexamen. Studierna omfattar bland annat bibelvetenskap, kyrkohistoria, systematisk teologi, praktisk teologi och kursen Svenska kyrkans tro och liv.

Parallellt med studierna behöver den blivande prästen bli antagen som prästkandidat i något av Svenska kyrkans tretton stift. Där görs en lämplighetsprövning där både kallelse, mognad och förmåga att arbeta som präst bedöms. Kandidaterna genomför även praktik i församling och deltar i utbildningsmoment som anordnas av stiftet.

När de akademiska studierna är klara följer pastoralteologisk utbildning vid Svenska kyrkans utbildningsinstitut i Uppsala eller Lund. Utbildningen syftar till att omsätta teoretiska kunskaper i praktiskt församlingsarbete och innehåller bland annat gudstjänstliv, själavård, ledarskap och undervisning.

Efter avslutad utbildning vigs kandidaten till präst av biskopen i sitt stift. Därefter följer vanligtvis ett år som pastorsadjunkt, då den nyvigde prästen tjänstgör i en församling under handledning.

Prästutbildningen är därmed en lång resa som förenar akademiska studier, andlig fördjupning och praktisk erfarenhet. Syftet är att rusta präster för att möta människor och bära kyrkans uppdrag i vår tid.

Källa: Svenska kyrkan

Han är där i alla fall

Barbro Holmberg

När jag tjänstgjorde som ideell medarbetare i Mariefreds församling, deltog jag i utbildningen ”Döpt till ett uppdrag”. I samband med ett Zoom-möte via nätet diskuterade gruppen *nattvarden* ur historiskt, teologiskt, liturgiskt och praktiskt perspektiv. Ledare för stunden var Strängnäs stifts domprost Christofer Lundgren.

Jag erkände då för gruppen att jag inte riktigt kan uppleva undret och storheten under själva nattvardsmomentet. Kanske berodde det på, påstod jag, att jag oftast hade en praktisk roll i ordningsställandet och utdelningen av gåvorna och att det förtog lite av min personliga upplevelse.

Christofers reflektion löd då ungefär så här:

– Det spelar inte så stor roll vad du känner och upplever just då, inte heller om du är svag eller stark i tron. En sak ska du ha klart för dig:

Han är där i alla fall!

Det var ord som landade hos mig och som jag alltid bär med mig: tron hänger inte på mina känslor.

När jag var ny textläsare i församlingen, omkring 2014, tilldelades jag Psaltaren 139 att läsa under en mässa. Jag minns att jag då störtes lite av texten och upplevde den som lite efterhängsen, kontrollerande och nästan integritetskränkande.

Dock återkom jag därefter ofta till just den där texten och jag letade aktivt upp den då och då, för att kunna läsa den igen.

Åren gick och rätt som det var upptäckte jag att texten hade fått en helt annan innebörd för mig. När jag läser den nu är min första tanke:

”Vad skönt! Jag är ju aldrig ensam.”

Barbro Holmberg

Psaltaren 139

Herre, du rannsakar mig och känner mig.
Om jag sitter eller står, vet du det, du förstår mina tankar fjärran ifrån. Om jag går eller ligger, utforskar du det, med alla mina vägar är du förtrogen.

Innan ordet är på min tunga, vet du, Herre, allt om det. Du omsluter mig bakifrån och framifrån
och håller mig i din hand.

En sådan kunskap är mig för underbar, den är så hög att jag inte kan nå den.

Vart skall jag gå från din ande, vart skall jag fly från ditt ansikte? Stiger jag upp till himlen, är du där, bäddar jag åt mig i dödsriket, är du där. Tar jag morgonrodnadens vingar, gör jag mig ett bo ytterst i havet, skall också där din hand leda mig, din högra hand fatta mig.

Om jag säger: ”Mörker skall skyla mig, ljuset omkring mig bli natt”, så är inte mörkret mörkt för dig, natten är ljus som dagen, mörkret är som ljuset.

Du har skapat mina njurar, du vävde mig i min moders liv. Jag tackar dig för att jag är så underbart skapad, underbara är dina verk, min själ vet det väl.

Benen i min kropp var inte dolda för dig när jag formades i det fördolda, när jag vävdes i jordens djup.
Dina ögon såg mig när jag ännu var ett foster. I din bok var de alla skrivna, de dagar som var bestämda innan någon av dem hade kommit.

Hur outgrundliga är inte dina tankar för mig, Gud, hur väldig är inte deras mångfald! Skulle jag räkna dem, är de fler än sanden. När jag vaknar, är jag ännu hos dig.

Gud, om du ändå ville dräpa de ogudaktiga! Gå bort från mig, ni blodtörstiga män, som talar om dig med svek och missbrukar ditt namn!

Skulle jag inte hata dem som hatar dig, Herre, och avsky dem som reser sig mot dig? Jag hatar dem med ett fullkomligt hat, de har blivit mina fiender.

Rannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta, pröva mig och känn mina tankar! Se om jag är på en olycksväg,
och led mig på den eviga vägen!

Varför finns vi – och vad har det med tron att göra?

En personlig reflektion om tro, tvivel och människans sökande efter mening.

Jag växte upp i en mycket troende katolsk familj. Religionen har därför varit en del av mitt liv sedan födseln. Jag gick i katolska privatskolor som drevs av Maryknollmissionärer och jesuiter.

I skolan var religionsundervisningen obligatorisk. Ett av de ämnen jag minns särskilt väl var Guds filosofi. Där fick vi fundera över stora frågor: Finns Gud? Kan vi förstå Gud med vårt förnuft? Och varför tror vi egentligen?

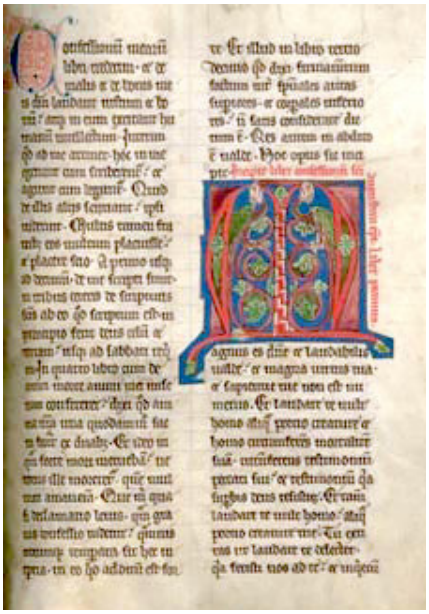
Svaret vi fick då var ”Ja, Gud finns!”. Prästen lutade sig mot kontingensargumentet – att det mesta i vår värld hade kunnat vara annorlunda. Ingen av oss har skapat sig själv, och vi är alla beroende av världen omkring oss. Det för oss till en fråga som människor ställt i tusentals år: varifrån kommer allting egentligen?

I den kristna tron ses Gud inte som ännu en varelse i universum, utan som grunden för allt som finns. Guds existens går inte att bevisa på ett sådant sätt att alla köper det – vissa tror, andra inte. Men vi kan alla fundera över de stora frågorna om livet och vår plats i världen.

För mig är det en del av tron: att våga ställa frågor och försöka förstå.

En Gud som söker människan
För den kristna tron är Gud inte bara en idé eller en kraft långt borta. Vi tror på en Gud som vill ha en relation till människan. En Gud som vi kan vända oss till i glädje och sorg, i trygghet och oro, i tro och tvivel.

Men här kommer en annan fråga: Varför söker människan Gud? Varför längtar vi efter mening, kärlek och något som är större än oss själva?

Augustinus *Bekännelser*. Sida ur en medeltida handskrift. (Foto/Källa: Wikipedia)

Den helige Augustinus, en av kristendomens mest kända tänkare, funderade mycket över just detta. I sin bok *Bekännelser*, som skrevs omkring år 397–400, riktar han sig till Gud och skriver:

”Du har skapat oss för dig, och vårt hjärta är oroligt tills det finner vila i dig.”

Augustinus uttrycker här en erfarenhet som många människor kan känna igen sig i. Vi kan ha familj, vänner, arbete och materiell trygghet, ändå kan det finnas en längtan inom oss som inte riktigt blir stillad. Vi söker efter något som ger livet en djupare mening. Ibland vet vi inte ens vad det är vi söker.

För Augustinus var svaret Gud. Han menade att människans djupaste längtan finner sin vila hos honom.

Det betyder inte att livet blir fritt från problem eller att alla frågor får svar. Men tron kan ge oss en plats att vända oss till när vi söker hopp, kärlek och mening.

Är det fel att tvivla?
När vi möter människor som tror annorlunda kan vi börja fundera över vår egen tro. Att våga ställa frågor behöver inte försvaga tron – det kan vara ett sätt att fördjupa den. Vi behöver inte heller vara rädda för människor som tror på något annat, eller som inte tror alls. Vi kan lyssna på varandra och lära oss av varandras erfarenheter.

Kanske är en mogen tro inte en tro utan frågor, utan en tro som vågar möta frågorna med öppenhet och ödmjukhet.

Vad söker vi egentligen?
Vi behöver inte alltid börja med frågan: ”Kan jag bevisa att Gud finns?” Vi kan också fråga oss: Vad ger mitt liv mening? Vad ger mig hopp när livet är svårt?

För den kristna tron handlar det om att upptäcka Gud i kärleken, omsorgen om andra och hoppet när livet känns tungt.

Den helige Augustinus menade att människans hjärta söker ro hos Gud, och att den längtan finner sitt djupaste svar där.

Kanske börjar inte tron med att vi har alla svar. Kanske börjar den med att vi vågar fråga, förundras över livet och öppna våra hjärtan för möjligheten att Gud finns.

Josephine Hiller

Advent, fasta och framtidstro

Mitt i en tid av inköpslistor, avslutningar och högt tempo inbjuder kyrkoåret till något helt annat. Fastan och adventstiden påminner oss om värdet av stillhet, väntan och förberedelse – och om konsten att våga göra plats för det som verkligen betyder något.

Snart går vi in i advent. För många är det en tid då tempot snarare ökar än minskar. Julklappar ska köpas, hemmet ska pyntas, avslutningar hinnas med och julen förberedas. Men i kyrkans tradition bär tiden före de stora högtiderna också på något annat: stillhet, väntan och förberedelse.

Fastan har djupa rötter i den kristna traditionen. Redan i Bibeln möter vi fastan som ett sätt att söka Gud, be och förbereda sig. Jesus själv fastade i fyrtio dagar i öknen innan han började sin offentliga verksamhet. Redan under kyrkans första århundraden blev fastan en naturlig del av det kristna livet, särskilt som förberedelse inför de stora högtiderna.

Levande Jukebox till 1:a advent!

Vill du vara med och sprida julstämning och göra skillnad samtidigt?

Till första advent laddar vi för en uppskattad ”Levande Jukebox” i församlingshemmet, där insamlingen oavkortat går till Act Svenska kyrkans julinsamling.

Nu söker vi dig som vill vara med och sjunga i kören för dagen! Det bästa av allt? Inga förberedelser eller repetitioner krävs – vi samlas en stund innan för att gå igenom låtarna tillsammans på plats.

Intresserad? Anmäl dig till frida.stjarnstrom@svenskakyrkan.se.

Varmt välkommen med din röst!

Påskfastan växte så småningom fram som en fyrtio dagar lång förberedelsetid inför påsken. Talet fyrtio återkommer på många håll i Bibeln och förknippas med prövning, förberedelse och en ny början. Fastan blev en tid för bön, eftertanke, enkelhet och omsorg om människor i nöd.

Också inför julen utvecklades en fasteperiod. Julfastan är fortfarande en tydlig och levande tradition i flera kristna kyrkor, särskilt inom de ortodoxa kyrkorna. I den västliga kyrkan kom advent med tiden att få karaktären av en förberedelsetid inför julen. I Svenska kyrkan har vi i dag inte någon julfasta på samma sätt, men advent bär fortfarande på tanken om väntan och förberedelse.

Kanske är den tanken värd att återupptäcka. Mitt i en tid då mycket handlar om att hinna mer, köpa mer och ordna mer kan vi fråga oss: Vad vill jag göra plats för den här adventstiden?

Att fasta behöver inte bara handla om mat. Det kan vara att avstå från något som tar mycket av vår tid och uppmärksamhet. Att lägga undan mobilen oftare, konsumera lite mindre, dela med sig lite mer eller skapa utrymme för bön, stillhet och gemenskap. Fastan handlar inte om att prestera, utan om att göra plats – för Gud och för varandra.

När julen är förbi fortsätter kyrkoåret, och längre fram möter vi påskfastan. Den börjar på askonsdagen och varar i fyrtio dagar fram till påsken, söndagarna oräknade. Vi följer vägen mot stilla veckan, långfredagen och till sist påskdagens glädje över att livet segrar över döden.

Både adventstiden och påskfastan riktar på så sätt våra blickar framåt. Vi väntar på något som ännu inte är här. Vi tänder ett ljus i taget. Vi hoppas.

Kanske är det just detta fastan kan lära oss: att vänta utan att förlora hoppet och att våga tro på det som ännu inte syns. Den kristna framtidstron säger inte att mörkret inte finns. Den säger att mörkret aldrig tar sista ordet.

Natalia Araya, Kyrkoherde

Ett hopp föds i världen

Vi lever i en tid då det ibland kan vara svårt att känna framtidstro. Krig och konflikter, oro för ekonomin, klimatet och framtiden når oss nästan varje dag. Också i våra egna liv finns sådant som oroar: sjukdom, ensamhet, sorg och ovisshet om det som ligger framför oss. Och mitt i allt detta kommer advent.

Vi tänder det första ljuset. Sedan det andra. Ett efter ett blir de fler. Det är en enkel handling, men den berättar något centralt om den kristna tron: mörkret får inte sista ordet. Det är också julens stora budskap.

När Jesus föds kommer Gud till världen på ett sätt som ingen hade kunnat föreställa sig. Inte som en mäktig härskare, utan som ett litet och sårbart barn. Han föds inte i ett palats, utan under enkla omständigheter i Betlehem. Och ändå är det just där som något nytt börjar.

Ängeln säger till herdarna: ”Var inte rädda. Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket.” Det är ord som också talar till oss. Var inte rädda.

Den kristna framtidstron betyder inte att vi blundar för det som är svårt. Den lovar inte ett liv utan sorg, motgångar eller oro. Men den säger att vi aldrig möter framtiden ensamma. Gud har kommit till oss och delar vårt mänskliga liv.

Jesus föds in i vår värld med ett budskap om kärlek, försoning, barmhärtighet och hopp. Han söker den som känner sig utanför, lyfter den som fallit och påminner oss om varje människas värde. Där människor ser slut ser Gud nya möjligheter.

Det är därför julens berättelse också är en berättelse om framtidstro.

Varje jul får vi på nytt höra att Gud fortfarande tror på sin värld och på oss människor. Han kommer nära. Han tänder sitt ljus mitt i vårt mörker och kallar oss att bära det vidare.

Kanske är framtidstro därför inte att veta att allting kommer att bli precis som vi önskar. Kanske är det att våga gå morgondagen till mötes med tillit. För barnet i krubban bär ett löfte till världen:

Det finns hopp.
Det finns en framtid.
Och Gud är med oss.

Natalia Araya, Kyrkoherde

JUL I MARIEFREDS FÖRSAMLING

(Mariefreds kyrka)

FREDAG 18 DEC
kl. 19:00 Vi sjunger in julen
Församlingens körer medverkar
Erika Nilsson, flöjt

TORSDAG 24 DEC JULAFTON
kl. 10.00 Samling kring krubban
Tillsammans med barnen, ställer vi i ordning julkrubban och berättar om julens händelser.
MiniPaxarna medverkar
kl. 23.00 Midnattsmässa - Julnatten
”Den heliga natten”

FREDAG 25 DEC JULDAGEN
kl. 7.00 Julotta - Juldagen ”Jesu födelse”
Pax Mariae kyrkokör medverkar

LÖRDAG 26 DEC ANNANDAG JUL
kl. 11.00 Högmässa med medverkan av våra två kyrkomusiker

SÖNDAG 27 DEC - Sö. e. jul ”Guds barn”
kl. 10.45 Psalmövning
kl. 11.00 Högmässa

TORSDAG 31 DEC NYÅRSAFTON
kl. 16.00 Nyårsbön; Kajsa Öhman, klarinett
Gustav Öhman, saxofon och sång

FREDAG 1 JAN 2027 NYÅRSDAG
kl. 16.00 Ekumenisk gudstjänst med
Munkhagskyrkan

SÖNDAG 3 JAN 2027 Sön. e. nyår
kl. 10:45 Psalmövning
kl. 11.00 Högmässa

ONSDAG 6 JAN 2027 TRETTONDAG JUL
kl. 11.00 Stjärnmässa (Familjemässa) –
”Guds härlighet i Kristus”

Varmt välkommen till

SAMLING KRING KRUBBAN

Julafton kl 10.00
Mariefreds kyrka

Den utmanande vägen mot fred och trygghet

Vad får unga att dras till kriminalitet, och hur stoppar vi utvecklingen? När Maria Bauer gästade Mariefreds kyrka blev det ett samtal om makt, utanförskap och varför kampen för trygghet börjar i det vardagliga mötet mellan människor.

När Maria Bauer talade i Mariefreds kyrka stod några av vår tids mest brännande frågor i centrum: Vad är det som egentligen föder våld, hur hindrar vi att unga dras till kriminalitet, och vilken roll spelar vi som medmänniskor för att skapa mening och gemenskap?

Med en omfattande bakgrund inom våldsrelaterade frågor delade hon med sig av insikter kring både problemens orsak och lösningar. Maria har en bred erfarenhet som sträcker sig från arbete med intagna på anstalt till stöd för våldsutsatta samt utbildning av yrkesgrupper inom hot och våld. I dag anlitas hon flitigt av bland annat socialtjänst och polis.

Erfarenheter som format engagemanget
Marias drivkraft har djupa rötter i hennes egen uppväxt. Efter att ha lämnats på Moder Teresas barnhem i Indien som tremånadersbebis adopterades hon till Sverige när hon var ett och ett halvt år. Tiden på barnhemmet och nunnornas helhjärtade arbete kom att forma hennes syn på medmänsklighet och bli en viktig ledstjärna.

Hennes bana började tidigt. Vid sidan av arbetet inom äldreomsorgen under gymnasietiden fördjupade hon sig i psykologi för att förstå hur vi människor fungerar. Efter en examen i beteendevetenskap fördjupade hon sig i arbete med utsatta grupper, och 2003 tog hon klivet in i Kriminalvården på anstalten Hall. Därefter utökades hennes fokus till frågor om våld i nära relationer och på arbetsplatser. År 2016 utsågs hon till Årets beteendevetare, och hon har även medförfattat boken Hot och våld på jobbet.

Makt, destruktivitet och ungas sårbarhet
I sitt anförande belyste Maria den starka kopplingen mellan makt och våld – ett mönster som återfinns oavsett om det gäller nära relationer, gängkriminalitet eller geopolitiska konflikter.

Hon underströk att vägen in i våld ofta är komplex. När det gäller unga och gängkriminalitet pekar hon på faktorer som psykisk ohälsa, missbruk och en stark känsla av utanförskap. Avsaknaden av trygga vuxna och meningsfulla sammanhang gör unga särskilt sårbara. Kriminella nätverk nyttjar detta genom att erbjuda en falsk gemenskap, där små tjänster och belöningar gradvis drar in barn i grövre brottslighet. För att bryta denna utveckling krävs att samhället erbjuder ett fungerande alternativ fyllt av hopp och framtidstro.

Maria Bauer

ANNA LAURIDSEN

Ett gemensamt ansvar
En central poäng i Marias budskap är att fred och trygghet inte bara är en fråga för beslutshavare och politiker. Det är ett ansvar vi alla delar i vardagen – i hur vi bemöter och ser varandra.

Hon lyfte vikten av att aldrig ge upp om en människa. Genom att förändra vår syn på andra kan vi skapa utrymme för positiv förändring. Här har lokalsamhället och kyrkan en nyckelroll; genom att skapa öppna mötesplatser, föräldrastöd och aktiviteter byggs den inkludering som förebygger utanförskap.

En långsiktig process
Att rasera trygghet går snabbt, men att återuppbygga tillit och gemenskap kräver tid och tålamod. Trots att Maria dagligen ställs inför tunga öden hämtar hon kraft ur sitt yrke, men också från musik och kultur.

Hennes avslutande budskap i Mariefreds kyrka var tydligt: Låt dig inte förlamas av situationens allvar. Varje insats räknas, och vägen till fred börjar alltid i det lilla – i våra lokala samhällen och i det mänskliga mötet.

Josephine Hiller

Adventsöppet

. kaffe- och korvservering
. försäljning av hembakat kakor, ljus, julkort mm
. levande jukebox
. lotteri

Alla intäkter går till
Act Svenska kyrkans julinsamling

SÖN 29 NOV
KL 12.00-15.00

Församlingshemmet
Djurgårdsgatan 11

KONSERT

VI SJUNGER IN JULEN

Välkommen till en stämningsfull afton
med församlingens körer där du
både får lyssna till och sjunga med
i julens vackra psalmer och sånger!

Medverkande:
MiniPaxarna
Pax Mariae Kyrkokör
Erika Nilsson, flöjt
Frida Stjärnström
Annelie Spånberger

Mariefreds kyrka
Fredag 18 dec Kl. 19:00
Fri entré

KRANSBINDNING FÖR VUXNA

Onsdag 2 december
kl. 18.30
Barnverksamhetens lokaler
i församlingshemmet

Välkommen till en stämningsfull afton
där vi skapar våra egna julkransar.

Kostnad: 250 kr (inkl. glögg, fika och material)
Begränsat antal platser

Anmälan:
josephine.hiller@svenskakyrkan.se
Senast fredag 27 november

Varmt välkommen!

LUCIAGUDSTJÄNST

12 DECEMBER KL.19:00

MARIEFREDS KYRKA

Rotary

TON GRIP ARNA

Svenska kyrkan

Bli medlem

I Svenska kyrkan finns plats för dig som tror, tvivlar eller söker. Här finns gemenskap, gudstjänster, musik, kultur och möjlighet att göra skillnad – för både människor och samhälle.

Vill du bli medlem?
Dopet är grunden för medlemskapet. Är du döpt i Svenska kyrkan blir du medlem i samband med dopet. Är du redan döpt i en annan kristen kyrka kan du också bli medlem.

Du kan även bli medlem innan du är döpt och välja att döpa dig senare.

Så gör du
Det enklaste är att fylla i en blankett för medlemskap. Blanketten finns att hämta på Svenska kyrkans webbplats. Fyll i, skriv under och skicka den med post till vår församling.

Du kan också kontakta församlingsexpeditionen, så hjälper vi dig med din ansökan.

Ett medlemskap är ditt eget val
Om du någon gång väljer att lämna Svenska kyrkan är dörren alltid öppen. Om du senare vill bli medlem igen är du varmt välkommen tillbaka. Du behöver bara göra en ny anmälan om medlemskap.

Du är alltid välkommen – oavsett var du befinner dig på din väg.

Tack vare ditt medlemskap kan vi i Mariefreds församling erbjuda många lokala mötesplatser och aktiviteter, de flesta kostnadsfria. Här finns bland annat gudstjänster, dop, vigslar, begravningar, samtal, öppen förskola, kyrkfritids, Legoklubben, sommarkollo, konserter, meditation, retreater, gemenskapsträffar, körer och diakonalt stöd.

Ditt medlemskap bidrar dessutom till Svenska kyrkans bredare uppdrag, med exempelvis fängelsepräst, jourhavande präst, stöd till människor i nöd både i Sverige och internationellt samt bevarandet av våra kyrkor och vårt gemensamma kulturarv.

Sprid ljus i mörkret

Act Svenska kyrkan arbetar för fred i flera av världens mest konfliktdrabbade områden. Under Julinsamlingen mobiliserar vi för fred genom ljusmanifestationer och insamlingar.

Vi lever alla under samma himmel men verkligheten ser olika ut. Just nu pågår närmare 200 väpnade konflikter i världen, exempelvis i Ukraina, Israel, Palestina, Libanon, Sudan och Sydsudan. En fjärdedel av jordens befolkning lever i konfliktdrabbade områden.

Som världsvid kyrka och internationell biståndsaktör finns Act Svenska kyrkan på plats där människor drabbats av krig och konflikt. Tillsammans med lokala kyrkor, organisationer och människorättsförsvarare agerar vi för fred. Julinsamlingen pågår varje år mellan första advent och trettondedag jul.

Så här gör din gåva skillnad:
- 150 kr räcker till näringsersättning för 24 barn.
- 150 kr räcker till att utbilda unga volontärer i Bangladesh. Din gåva ger fler ungdomar i flyktingläger möjlighet till meningsfulla aktiviteter som stärker gemenskap och förebygger konflikter.
- 230 kr räcker till stödundervisning för 20 barn i en månad.
- 255 kr "Modiga möten". Kunskap och samtal öppnar för förståelse. Gåvan möjliggör att en elev kan delta i ett utbytesprogram för 10–13 åringar från judiska och arabiska skolor i Israel.
- 500 kr räcker till en latrin i ett flyktingläger.

Våra humanitära insatser pågår på flera platser i världen och anpassas efter de behov som uppstår.

Skanna QR-koden till din Swish-app och ge en gåva till vår insamling till Act Svenska kyrkan.
Din gåva används där den behövs mest.

Tillsammans sprider vi ljus i mörkret!

"Ljuset vi inte ser finns där någonstans.
Bakom en blick som sett det värsta men som
ändå väljer att se sin nästa.
Som ändå väljer att se till det bästa.
Ljuset vi inte ser, det föds på oanade ställen.
Där terror sker finns också ett annat sken.
Trots tunnlar, trots bomber som faller finns
gnistor av ljus där människors ögon möts.
Där hjälpande händer når fram,
där ljusnar det alltid.
Händer som tar emot, ger och bär.
I en grotta, som i ett stall, som vid en krubba.
Där ser vi ljus"

Text: Kenneth Nordgren, Rektor vid Svenska kyrkans utbildningsinstitut

Lilla Kyrktrappan

Josephine Hiller

TRO

Att tro betyder att lita på någon och hoppas.

När vi pratar om att tro på Gud betyder det att vi tror att Gud finns. Vi kan lita på att Gud är god, älskar oss och vill vara nära oss.

Att tro är lite som att vinden blåser. Du kan inte se den när den smeker dina kinder eller får draken att flyga. Tro är att känna i hjärtat att vi aldrig är ensamma, vad som än händer.

Petrus vågar lita på Jesus
Bibeltext: Matteus 14:22-33

En kväll sa Jesus till sina vänner:
– Åk över sjön med båten. Jag kommer lite senare.

Vännerna åkte iväg. Men snart började det blåsa jättemycket. Vågor slog mot båten och de blev rädda.

Då kommer Jesus gående på vattnet!

Petrus vågar kliva ur båten och går mot Jesus. Men när han ser de stora vågorna blir han rädd och börjar sjunka.

– Jesus, hjälp mig!

Jesus tar hans hand.

Tro betyder att våga lita på Gud – även när det stormar.

Att fundera på

Ibland kan vi också känna oss rädda eller osäkra. Vi kanske inte vet vad som ska hända.

Tro betyder inte att man aldrig blir rädd.
Tro kan vara att våga lita på att Gud är med oss – även när det stormar.

SE PÅ FRAMTIDEN MED DRÖMGLASÖGONEN!

Ibland kan det kännas klurigt att tänka på framtiden. Vad ska hända? Hur kommer allt att bli?

Men i kyrkan brukar vi prata om framtidstro. Det betyder att vi vågar lita på att Gud är med oss i allt som kommer, och att det finns massor av bra saker som väntar. Med tro och hopp i hjärtat kan vi vara med och göra världen till en bättre plats!

Idag ska du få prova att se på framtiden genom ett par helt speciella glasögon.

GÖR SÅ HÄR:

1. Färglägg glasögonen här nedanför med dina favoritfärger!
2. Rita dina drömmar: I de två glasen ska du rita det som du hoppas på inför framtiden.

Vad drömmer du om?

- Vad gör dig glad när du tänker på framtiden? (Kanske ett roligt äventyr, en fin värld där alla mår bra, eller något du vill lära dig?)

Klipp ut glasögonen och bär dem när du behöver en extra dos framtidstro!

Tips till vuxna/familjen:

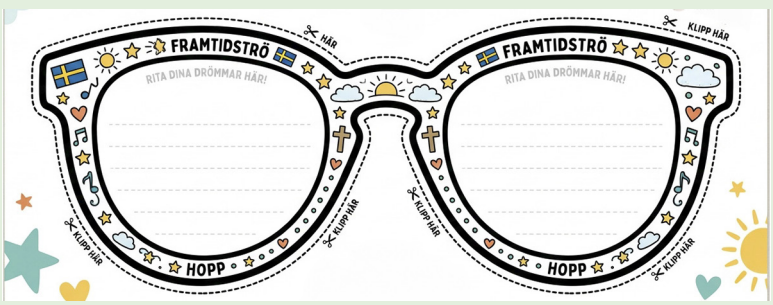
Ta en stund tillsammans och titta på vad barnet har ritat i sina glasögon. Ställ frågan: ”Vad kan vi göra tillsammans i veckan för att hjälpa den här drömmen på traven?”

Visste du att...

I Bibeln finns ett löfte från Gud som handlar om just framtiden:

”Jag vet vilka planer jag har för er, säger Herren: planer för välgång och inte för olycka, för att ge er en framtid och ett hopp.”

(Jeremia 29:11)

En populär tradition växer – julbesök för förskoleklasserna

Det har blivit en kär tradition för oss i kyrkan att få välkomna förskoleklasserna från Gripsholms skola till ”En resa till Betlehem”. Det är alltid lika fint och roligt att få möta barnen, visa krubban, berätta om Jesu födelse och tillsammans uppleva en stund av julens berättelse.

I år gläder vi oss lite extra – traditionen växer! Vi har nämligen också fått den stora glädjen att välkomna förskoleklasserna från Mariefreds skola till kyrkan.

Den 1–4 december fylls kyrkan av härliga möten, nyfikna frågor och förväntansfulla barn när vi tillsammans mjukstartar julfirandet och gör en liten resa tillbaka till Betlehem.

BIBELSÄLLSKAPET

NT2026 – en julklapp till alla

På första advent får du ett eget exemplar av Nya testamentet i kyrkan!

Nu är den här! NT2026, den nya svenska översättningen av Nya testamentet, har lanserats och finns nu tillgänglig för alla.

Efter många års arbete har Svenska Bibelsällskapet färdigställt en ny översättning som vill förena trohet mot grundtexten med ett modernt, levande och begripligt språk. Det är samma evangelium – men i en ny svensk språkdräkt, för vår tid och för nya generationer.

Den officiella lanseringen ägde rum den 24 september 2026 vid Bokmässan i Göteborg. Därmed har Sverige fått en ny översättning av Nya testamentet, många år efter den senaste fullständiga översättningen.

Och nu får vi i vår församling möjlighet att ta emot NT2026 som en alldeles särskild gåva. Vid högmässan kl. 11 på första advent får alla som kommer ett eget exemplar av NT2026.

Det blir som en liten julklapp – en gåva från ärkebiskop Martin Modéus till oss alla.

Välkommen till högmässan på första advent – och välkommen att ta emot Nya testamentet på nytt!

Josephine Hiller

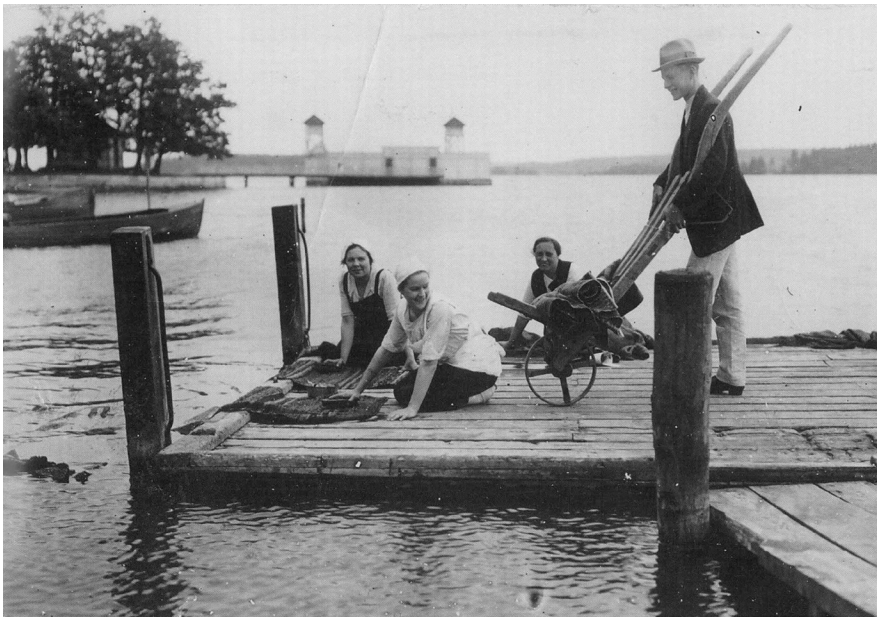
Ty av nåd är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det. Det beror inte på gärningar, ingen skall kunna berömma sig.

Efesierbrevet 2:8–9

Ett ögonblick i Mariefreds historia

I varje nummer lyfter vi fram en bild ur Mariefreds förflutna – ett ögonblick fångat av kameran som berättar om livet som det en gång var. Med hjälp av Mariefreds Hembygdsförenings bildskatt får vi glimtar av stadens historia, människor och miljöer. Välkommen att följa med på en resa bakåt i tiden!

Mattvätt på klappbryggan anno 1921

Bilden visar mattvätt vid klappbryggan" nedanför Callanderska gården år 1921. Hit gick kvinnorna för att med såpa och skurborste tvätta sina trasmattor. På den tiden fick man använda Mälarens vatten för detta ändamål.

Att tvätta mattor och textilier vid en klappbrygga var under lång tid en återkommande och viktig del av vardagslivet. Arbetet utfördes på särskilt avsedda träbryggor ute i sjön. Trasmattorna lades på de våta plankorna, såpades in och skrubbades noggrant med borste innan de sköljdes i Mälarens kalla vatten.

För att slå ur vatten och smuts ur de tunga, genomblöta textilierna användes ett platt träredskap som kallades klappträ eller tvättträ. Det var ett tungt och fysiskt krävande arbete som i huvudsak utfördes av kvinnor.

Tvättningen var starkt förknippad med vår- och höststädningen. När Mälarens vatten blev tillräckligt varmt på våren samlades stadsborna vid bryggorna.

Redan kring sekelskiftet 1800 fångades dessa vardagsscener i Mariefred av konstnärsbröderna Elias och Johan Fredrik Martin. I deras gravyrer syns kvinnor som sköljer tvätt längs strandkanten, med Gripsholms slott i bakgrunden.

Tvätt- och mattbryggorna låg nära stadsbebyggelsen, bland annat nedanför Callanderska gården och i närheten av den plats där Ångbåtsbryggan senare anlades.

I bildens bakgrund syns det ståtliga kallbadhuset som uppfördes 1904. Det var uppdelat i en dam- och en herravdelning och pryddes av två ståtliga hopptorn. Badhuset hade bryggförbindelse med Kölnholmen och blev en populär mötesplats innan det avvecklades 1947.

Än i dag finns spår kvar i vattnet i form av de stenblock som en gång utgjorde bryggornas grund – något som många båtägare genom åren fått erfara på mindre angenäma sätt ...

Minnena av den gamla tvättkulturen lever fortfarande kvar i staden. För några år sedan gjordes försök att återuppliva traditionen genom lokala arrangemang där mattor tvättades vid Mälarens bryggor på gammaldags vis.

Bilden kommer ursprungligen från en lokaltidning och finns i dag bevarad i hembygdsföreningens arkiv.

Bengt Rundgren

LINN FORSDAHL

NY BISKOP VÄLJS I STRÄNGNÄS STIFT

Efter tolv år som biskop går Johan Dalman i pension. Under våren 2027 väljer Strängnäs stift hans efterträdare.

Viktiga datum:

8 februari	: Nomineringsval
20 februari	: Offentlig hearing med kandidaterna
8 mars	: Biskopsval
18 mars	: Eventuell andra valomgång

Den nya biskopen blir Strängnäs stifts 59 biskop och vigs den 5 september 2027 i Uppsala domkyrka.

Ungefär 480 personer är röstberättigade i valet. Nyheter och mer information om biskopsvalet publiceras löpande på:

svenskakyrkan.se/strangnasstift/biskopsval2027

Kyrkliga ord

Credo
Betyder ”jag tror” på latin – den första raden i den apostoliska eller nicenska trosbekännelsen. Används ibland som synonym till själva trosbekännelsen.

Inkarnation
Ett centralt begrepp i kristen tro och betyder enkelt uttryckt att Gud blir människa.
Ordet kommer från latinets *incarnatio*, ”att bli kött”. När Svenska kyrkan talar om inkarnationen syftar man framför allt på att Gud föds som människan Jesus Kristus. Kyrkan beskriver det som att Gud genom Jesus kommer människan till mötes och delar människans liv, från födelse och vardag till lidande och död.

Eskatologi
Läran om tidens slut och världens fullbordan. Det handlar inte bara om domens dag, utan framför allt om om det kristna hoppet om uppståndelse, evigt liv och att Gud ska göra allting nytt.

Uppenbarelse (Epifani)
Kopplat till trettondedag jul (Epifania). Det handlar om hur Jesus manifesterades och blev synlig för världen, symboliserat av de vise männen eller stjärntydarna som följde stjärnan.

Förbund
Den ständigt förnyade relationen och avtalet mellan Gud och människan. Det påminner om att Guds trofasthet står fast oavsett vad framtiden bär med sig.

Immanuel
Ett hebreiskt namn/titel som betyder ”Gud med oss”. Det används ofta under advent och jul för att påminna om att Gud inte är avlägsen utan nära människan.

Retreat – en stund av stillhet inför julen

Julen närmar sig – en tid av ljus, hopp och förväntan. Samtidigt kan december lätt fyllas av förberedelser, aktiviteter och måsten. Mitt i allt som ska hinnas med behöver vi ibland stanna upp, andas och ge oss själva en stund av vila och eftertanke.

I stillheten får vi möjlighet att lyssna inåt och öppna oss för det som verkligen betyder något. Genom bön, meditation och tystnad kan vi finna ro, ny kraft och närvaro. Kanske är det just i de stilla stunderna som julens djupaste budskap får ta plats – hoppet, kärleken och friden.

Mariefreds församling bjuder in till en kostnadsfri retreat för dig som längtar efter en stunds stillhet inför julen.

Torsdag 3 december

Kl. 18.30–20.30 – Tyst retreat
En stund för stillhet, bön, läsning, målning eller det som ger dig ro.

Anmälan & information:
mariefreds.forsamling@venskakyrkan.se
0159-10190

Låt oss tillsammans skapa ett andrum i december – en stund att lägga vardagens måsten åt sidan, finna ro och låta hjärtat förbereda sig för julen.

Kontakt

Svenska kyrkan i Mariefred
Bergsgatan 1, 647 30 Mariefred
Mejl: mariefreds.forsamling@svenskakyrkan.se
Hemsida: www.svenskakyrkan.se/mariefred
Tel. 0159 – 101 90, säkrast mån, ons, tors kl. 10.00–12.00

Församlingshemmet
Djurgårdsgatan 11, 647 30 Mariefred
Vardagar, är dörren upplåst är du välkommen in.
Mottagning med personal på plats för frågor eller bokningar: torsdagar kl. 10.00 - 12.00
Husmor Anna Blomstedt, tel. 073-044 84 63
Församlingsvärdinna Christine Roos, tel. 073-040 68 60

Kyrkogårdsexpeditionen
Besöksadress: Ruddammsgatan 12
Leveransadress: Bergsgatan 1, 647 30 Mariefred
Mejl: mariefreds.kyrkogardsforvaltning@svenskakyrkan.se
Tel. 0159 – 102 69, säkrast mån, ons, tors kl. 10.00–12.00
Personal kyrkogården:
Arbetsledare Tommy Mattsson, tel. 076-803 55 06,
Malin Baggströms, 076 – 836 97 39

Präster & diakon
Kyrkoherde Natalia Araya tel. 076-803 55 01
Komminister Monia Thuresson, tel. 076-803 55 02
Diakon Marianne Lindgren, tel. 076-809 96 88

Kör & Musik
Kyrkomusiker Frida Stjärnström / ungdomskör, barnkör, Sång för hälsan tel. 076-803 55 04
Kyrkomusiker Annelie Spånberger / Pax Mariae kyrkokör, tel. 076-803 55 03

Kyrkvaktmästare
Tommy Skymberg /fastighetsansvarig, tel. 076-836 97 38
Molly Freij (vikarie)

Barn- och familjeverksamhet
Församlingsassistent Ronja Fangréus / Öppen Förskola, Kyrkfritids, Legoklubben, barnkör, tel. 076-800 16 74
Församlingsassistent Josephine Hiller / Kyrktrappan, Öppen Förskola, Kyrkfritids, Legoklubben, tel. 076-803 00 88

Konfirmander & Ungdomsverksamhet
Församlingsassistent Anci Näslund / KU, Meditation & rörelse, Retreater tel. 076-836 58 00
Församlingsassistent Emilia Fäldt / Kyrkans Ungdom, Skolkontakter tel. 076-803 61 65

Administration
Kommunikatör Pernilla Axelsson, tel. 073-035 16 30
Kanslist/Utredare Monica Lindell Rylén, tel. 076-803 00 41
Ekonom Helena Müller, tel. 076-803 00 45

MEJLADRESSER: namn.efternamn@svenskakyrkan.se

Våra kyrkvärdar

Anna-Christina Berggren
Agneta Berger
Molly Freij
Elisabeth Kan
Lukas Niemi
Ellen Nygren
Jaya Roos

Vill du också vara kyrkvärd?
Kontakta kyrkoherde Natalia Araya.

VI FINNS PÅ FACEBOOK
Hitta och följ oss här:
@svenskakyrkanimariefred

FÖLJ OSS PÅ INSTAGRAM
@mariefred_svenskakyrkan
och du taggar oss med
#mariefred_svenskakyrkan

KYRKTRAPPAN

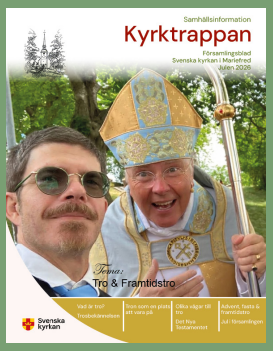
ANSVARIG UTGIVARE
Natalia Araya

REDAKTION
Josephine Hiller
Marianne Lindgren
Monica Lindell Rylén

GRAFISK DESIGN
Josephine Hiller

PÅ OMSLAGSBILD
Eric Hamelin &
Biskop Johan Dahlman

TRYCK
Grafoma Tryck & Design

NÄSTA FÖRSAMLINGSBLAD UTKOMMER OMKRING DEN 19 MARS
TEMA: ”Förundran”

Om du vill bidra med något, kontakta Josephine Hiller josephine.hiller@svenskakyrkan.se